

Arrest

**nr. 90 686 van 29 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEES, die loco advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 november 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 15 december 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 24 april 2012.

1.3. Op 27 juni 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 juni 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het soennitisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van 'al Suwaira' in de provincie Wassit in Zuid-Irak. U en uw familie zouden niet politiek actief zijn geweest in uw land van herkomst. U zou het beroep van lerares hebben uitgeoefend. Na uw huwelijk in 2007 zou u bij uw schoonvader hebben ingewoond in 'al Suwaira'. Uw echtgenoot zou in 2010 zijn Master in Computerwetenschappen hebben behaald maar nog geen beroep hebben uitgeoefend in Irak. Wel zou hij uw schoonvader hebben bijgestaan in zijn dierenpraktijk in 'al Suwaira'. Uw schoonvader zou als dierenarts een tijd financieel zijn afgeperst door de radicale sjiietische militie 'al Mehdi'. Ook uw schoonbroer O.(...) die in een opslagplaats voor medicijnen in Bagdad zou hebben gewerkt zou zijn lastig gevallen door 'al Mehdi'. Ook hij zou financieel zijn afgeperst. Omdat uw schoonvader en schoonbroer geweigerd zouden hebben een deel van hun salaris af te staan aan de militie zou 'al Mehdi' wraak hebben willen nemen. Op 26 augustus 2011 zou uw schoonvader voor zijn huis een dreigbrief met een kogel hebben aangetroffen ondertekend door 'al Mehdi'. In de brief zou uw gehele schoonfamilie worden beschuldigd van collaboratie met het Amerikaans leger. Uw echtgenoot zou pas na deze dreigbrief door uw schoonvader op de hoogte zijn gesteld van de financiële afpersingen door 'al Mehdi'. Ook u zou eerder hierover geen kennis hebben gehad. Om de druk op uw schoonvader op te drijven zou 'al Mehdi' hem en uw schoonbroer prompt hebben beschuldigd van collaboratie met het Amerikaans leger. In de nacht van 22 september 2011 zouden onbekenden de wagen van uw schoonfamilie in brand hebben gestoken. Een buurman zou de brand hebben gezien maar niet de daders. Diezelfde dag zou uw schoonvader klacht hebben neergelegd bij de politie. In de vroege ochtend van 19 oktober 2011 zou een militair voertuig met personen in militair uniform naar het huis van uw schoonbroer O.(...) in 'al Suwaira' zijn gereden en O.(...) hebben ontvoerd. Sindsdien zou hij zijn vermist. Op 24 oktober 2011 zou uw schoonfamilie het lijk van O.(...) hebben teruggevonden in het 'al Kindi' ziekenhuis in 'Sadr'-city in Bagdad. De politie van 'Sadr'-city zou het levensloze lichaam van uw schoonbroer naast twaalf andere lijken op straat hebben gevonden. Er zou geen spoor zijn van de moordenaars. Na de moord op uw schoonbroer zou u nog tot 15 november 2011 met uw echtgenoot bij uw schoonvader thuis zijn gebleven. Hierna zou u samen met uw echtgenoot op 15 november 2011 naar Erbil in Noord-Irak zijn gevlucht. Vervolgens zouden jullie legaal Turkije zijn ingereisd en verder clandestien per vrachtwagen naar België zijn doorgereisd voor asiel. Na uw vertrek uit Irak zouden uw schoonouders zijn verhuisd naar de regio Dous gelegen tussen de provincies Bagdad en Kirkuk in Centraal-Irak. Ze zouden er geen problemen hebben met 'al Mehdi'. Ter staving van uw asielerlaas legde u de volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en beroepskaart als lerares. U legde ook kopies neer van uw aanstellingsdocumenten als lerares.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-Generaal Voor de Vluchtelingen en Staatslozen (CGVS) te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Vooreerst verklaarde uzelf persoonlijk geen vervolgingsproblemen te hebben ondervonden in Irak. U baseert uw asielerlaas volledig op het vluchterlaas van uw echtgenoot (zie gehoorverslag CGVS, p. 1). Echter, de asielaanvraag van uw echtgenoot werd door het CGVS ongeloofwaardig bevonden. Uw echtgenoot heeft niet aannemelijk kunnen maken een vluchteling in de zin van de Conventie van Genève te zijn. Bijgevolg komt ook u niet in aanmerking voor deze status.

De beslissing van het CGVS voor uw echtgenoot luidt als volgt:

Er zijn ernstige twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw aangehaalde vervolgingsproblemen met militanten van de militie 'al Mehdi'. U verklaarde dat 'al Mehdi' uw vader en broer van collaboratie met het Amerikaans leger zou hebben beschuldigd omdat uw vader geweigerd zou hebben maandelijks een deel van zijn salaris af te staan ter ondersteuning van de militie. Uw vader zou door zijn goeie positie als dierenarts een aantrekkelijk financieel doelwit zijn geweest van 'al Mehdi' (zie gehoorverslag CGVS, p. 1, p. 5). Echter, het is zeer bevreemdend dat u omtrent deze financiële afpersingen van uw vader door 'al Mehdi' bijzonder weinig informatie wist te verschaffen. Zo zou u niet weten wanneer deze afpersingen zouden zijn begonnen. Evenmin kon u enige informatie geven over de identiteit van deze afpersers. Vervolgens verklaarde u niet te weten op welke plaats ze uw vader zouden hebben lastiggevalen. Ook op het bedrag dat 'al Mehdi' maandelijks van uw vader zou hebben geëist kon u geen cijfer plakken (zie gehoorverslag CGVS, p. 5, p. 6). Dient tevens aangestipt dat u verklaarde niet te weten of buiten uw vader en broer nog andere personen slachtoffer zouden zijn geworden van financiële afpersingen door 'al Mehdi' in 'al Suwaira'. Uzelf verklaarde dat in de straat waar de dierenpraktijk van uw vader is gelocaliseerd nog drie andere dierenpraktijken zijn. Er zouden verder in heel 'Suwaira' ongeveer 20 dierenartsen werken. Het is opmerkelijk dat u niet wist aan

te geven of andere dierenartsen in 'al Suwaira' gelijkaardige problemen met 'al Mehdi' ondervinden als uw vader (zie gehoorverslag CGVS, p. 3, p. 6).

Vervolgens verklaarde u dat uw broer voorafgaand aan zijn ontvoering op 19 oktober 2011 door 'al Mehdi' zou zijn bedreigd. Ook hij zou financieel zijn afgeperst en beschuldigd van collaboratie met het Amerikaans leger. Zo zou 'al Mehdi' hem betrappt hebben tijdens een levering van medicijnen van zijn opslagplaats aan een Amerikaanse legerbasis (zie gehoorverslag CGVS, p. 5, p. 6). Echter, ook omtrent deze bedreigingen en beschuldigingen van uw broer bleef u bijzonder vaag en summier. Zo verklaarde u niet te weten wanneer uw broer voor het eerst door 'al Mehdi' zou zijn bedreigd. Evenmin wist u aan te geven op welke wijze hij door deze militie zou zijn belaagd. Tevens verklaarde u niet te weten of uw broer al dan niet medicijnen zou hebben geleverd voor een Amerikaanse legerbasis. U verklaarde dat de opslagplaats waar uw broer werkzaam was medicijnen zou leveren aan Amerikaanse bedrijven. Echter, u slaagde er niet in één enkele naam op te geven van een Amerikaans bedrijf die zou samenwerken met deze opslagplaats (zie gehoorverslag CGVS, p. 5, p. 6, p. 7). Uw uitleg voor uw onwetendheid als zouden uw vader en broer u niets verteld hebben over de werkzaamheden van uw broer en de financiële afpersingen om u te beschermen en niet lastig te vallen, kan niet overtuigen. Immers, u verklaarde dat ook na de vermeende ontvoering en moord op uw broer door 'al Mehdi' uw vader in alle talen zou zwijgen over zijn belagers. Uzelf zou hem hieromtrent geen vragen hebben gesteld omdat u gefocust zou zijn geweest op de ontvoering en moord op uw broer (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Deze uitleg is geheel niet overtuigend.

Bovenstaande vaststellingen ondergraven in sterke mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de financiële afpersingen van uw vader en broer door 'al Mehdi'. Hierdoor kan er geen geloof worden gehecht aan de daaruit voortvloeiende door u ingeroepen beschuldiging door 'al Mehdi' dat uw vader en uw broer gecollaboreerd zouden hebben met het Amerikaans leger. Evenzeer rijzen er ernstige twijfels omtrent de geloofwaardigheid van de vermeende ontvoering en moord op uw broer O.(...) door 'al Mehdi'. Immers, logischerwijs dient aangenomen dat bij ontvoering en moord van een verwant door een groepering die eerder de familie heeft bedreigd alle informatie en details over de daders wordt verzameld teneinde de kans op opsporing te verhogen door de ordediensten. Tegen dit licht is het zeer opmerkelijk dat uw vader in de klacht die hij indiende bij de politie in verband met de vermeende brandstichting op zijn wagen met geen woord heeft gerept over eerdere financiële afpersingen door 'al Mehdi', de dreigbrief en de kogel ontvangen van deze militie (zie gehoorverslag CGVS, p. 7, p. 8). Uw uitleg als zou hij dit achterwege hebben gelaten omdat de politie bewijzen zou eisen, is geheel niet overtuigend. Immers, een gebrek aan bewijs is geenszins een hindernis om spontaan de ondergane vervolgingsfeiten in de klacht te vermelden. Hierdoor rijzen er twijfels omtrent de authenticiteit van uw voorgelegde klacht en dreigbrief van 'al Mehdi'. Immers, één ieder kan een dergelijke dreigbrief opstellen. Overigens is het bevreemdend dat op het document van uw voorgelegde klacht een hoofding of logo van een politiedienst ontbreekt. Bovendien betreffen het pagina's die met de hand zijn volgeschreven voorzien van onduidelijke en moeilijk leesbare stempels zonder zegels. Evenzeer rijzen er twijfels omtrent de authenticiteit van het door u voorgelegde rapport van de onderzoeksrechter omtrent de moord op uw broer. Ook op dit document ontbreekt een hoofding of logo van een rechtbank of politiedienst en bovendien betreft het hier evenzeer pagina's met de hand volgeschreven. Bovendien legde u geen enkel identiteitsdocument neer van uw broer waardoor niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat de persoon vermeld in dit onderzoeksrapport uw broer is. Overigens verklaarde u dat dit rapport geen melding maakt van de identiteit of groepering die uw broer zou hebben ontvoerd en vermoord (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Hierdoor kan niet worden afgeleid dat de overledene in de door u opgegeven omstandigheden is vermoord. Uw voorgelegde overlijdensakte van uw broer vermeldt het overlijden van uw broer door vuurkogels (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Echter, uit deze akte kan niet worden afgeleid dat uw broer in de door u opgegeven omstandigheden zou zijn gedood.

Tot slot legde u ook een onderzoeksrapport neer afgeleverd door de opslagplaats waar uw broer werkzaam zou zijn geweest. Het document zou melding maken van de ontvoering en moord op uw broer (zie gehoorverslag CGVS, p. 10, p. 11). Opmerkelijk is dat u niet met zekerheid wist aan te geven of het een kopie dan wel een origineel betreft. Ook op dit document blijken stempels op amateuristische wijze te zijn aangebracht. Zo zijn ze zeer onduidelijk en onleesbaar. Overigens betreft het geen gerechtelijk document waardoor de bewijswaarde gering is. U heeft onvoldoende ongeloofwaardige elementen aangevoerd die wijzen op een persoonsgerichte en systematische vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk kunnen maken een vluchteling in de zin van deze Conventie te zijn.

Uw voorgelegde identiteitsdocumenten en deze van uw gezin, huwelijksakte, woonattest, rantsoenkaart, universiteitsdiploma, lerarenkaart van uw echtgenote en haar aanstellingsdocumenten als leerkracht bewijzen weliswaar wel uw identiteit en afkomst uit 'al Suwaira', uw studie, huwelijk en beroep van uw echtgenote als leerkracht welke hier niet ter discussie staan, maar vermogen

bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin om te buigen. Uw voorgelegde perskaart van 'al Rasad' voegt geen extra elementen toe aan uw vluchtrelaas. Immers, uzelf verklaarde louter voor de formaliteit bij uw aanstelling bij deze krant de perskaart te hebben ontvangen. U zou nooit voor deze krant hebben gewerkt (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Tenslotte legde u een werkbadge neer van uw vader als veearts. Ook dit document kan geen ander licht opwerpen op uw asielaanvraag. Immers, het beroep van uw vader als veearts volstaat niet om te besluiten tot een gegronde vervolgingsvrees zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag van Genève.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Waset in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.

UNHCR adviseerde reeds in april 2009 om voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis te maken en riep niet op tot het bieden van een complementaire vorm van bescherming op basis van herkomst uit Zuid-Irak (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010). Intussen werden geen nieuwe richtlijnen vrijgegeven door UNHCR.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in vergelijking met 2010 relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 30 november 2011).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

In het zuiden zijn er in 2011 weinig noemenswaardige aanslagen gepleegd. Milities blijven in het zuiden kleinschalige aanslagen plegen die hoofdzakelijk gericht zijn op de overblijvende Amerikaanse aanwezigheid en tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Sporadisch werden er een aantal belangrijke aanslagen gepleegd zoals de aanslagen op sjiietische pelgrims in Kerbala en Najaf.

In Wassit zijn de Iraakse troepen sinds 2008 verantwoordelijk voor de veiligheid. Sindsdien is het aantal grootschalige incidenten in deze provincie laag. Dankzij de verbeterde veiligheidssituatie komt de economische ontwikkeling en de creatie van jobs meer en meer bovenaan de agenda te staan in deze provincie. In 2011 wordt melding gemaakt van kleinschalige aanvallen tegen Amerikaanse doelwitten. Afgezien van één zware aanslag op 15 augustus was er voor het overige in 2011 geen sprake van noemenswaardige incidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Wassit in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Wassit aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot I. A. I. (RvV 103 264). Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 90 685 van 29 oktober 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van I. A. I. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de schending van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, vraagt verzoeker zich af hoe het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zonder schaamte durft te stellen dat de situatie in Zuid-Irak voor burgers geen reëel risico meer vormt als er maandelijks nog minstens 345 slachtoffers vallen, zoals blijkt uit de Subject Related Briefing (SRB) “Irak” “De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD” van 5 januari 2012. Het feit dat er vroeger (in 2007) meer waren, is volgens verzoeker geen geldige reden om te besluiten dat de hedendaagse situatie geen reëel risico op ernstige schade meer vormt. Verzoeker vraagt zich verder af of de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkele stukken uit de SRB bewust genegeerd heeft of vergeten te lezen is, waarna hij enkele passages citeert. Tot slot verwijst verzoeker naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde documenten, waaruit moet blijken dat de hedendaagse situatie in Irak nog steeds niet zonder risico's is en dat de stellingen van de commissaris-generaal dat er vandaag de dag enkel nog bij uitzondering aanslagen op burgers worden gepleegd en dat het geweld in regel tegen bepaalde specifieke groepen en individuen wordt gericht, pertinent onjuist zijn.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de Subject Related Briefing (SRB) “Irak” “De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD” van 5 januari 2012, het artikel “Iraq Stunned by Bombing Wave” van Institute for War and Peace Reporting (IWPR) van 23 februari 2012, het artikel “Iraq's ominous trendline of violence” van The Christian Science Monitor van 26 maart 2012, het artikel “INSIGHT – Iraq war over? Not where Qaeda rules through fear” van AlertNet van 25 maart 2012 en een document dd. 15 juli 2012 afkomstig van het Al-Rafidain politiekantoor, gericht aan de Belgische autoriteiten, waarin wordt bevestigd dat verzoekers broer werd gemarteld en vermoord.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij bijzonder weinig informatie wist te verschaffen omtrent de financiële afpersingen van zijn vader door ‘al Mehdi’, hij niet wist aan te geven of andere dierenartsen in ‘al Suwaira’ gelijkaardige problemen met ‘al Mehdi’ ondervinden als zijn vader, hij ook over de bedreigingen en beschuldigingen aan het adres van zijn broer bijzonder vaag en summier bleef en hij geen overtuigende uitleg geeft voor zijn onwetendheid, vaststellingen welke in sterke mate de geloofwaardigheid van zijn aangehaalde vervolgingsproblemen met militanten van de militie ‘al Mehdi’ ondergraven, (ii) evenzeer twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van de vermeende ontvoering en moord op zijn broer O. door ‘al Mehdi’ en omtrent de authenticiteit van de door hem voorgelegde klacht bij de politie, de dreigbrief van ‘al Mehdi’, het rapport van de onderzoeksrechter omtrent de moord op zijn broer en het onderzoeksrapport afgeleverd door de opslagplaats waar zijn broer werkzaam zou zijn geweest, zoals uitvoerig wordt uiteengezet, (iii) ook de overige door hem voorgelegd documenten geen ander licht kunnen werpen op zijn asielaanvraag, zoals wordt toegelicht en (iv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Wassit in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Wassit geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. De bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de door verzoeker aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

Na lezing van het administratief dossier dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoeker er allerm minst in slaagt zijn vrees voor vervolging vanwege de militie 'al Mehdi' aannemelijk te maken. Niet alleen blijkt hij niet in staat te zijn de door hem aangehaalde gebeurtenissen aan de hand van coherente en geloofwaardige verklaringen aan te tonen, evenmin brengt hij objectieve en bewijskrachtige stukken bij die zijn beweringen kunnen ondersteunen zoals blijkt uit wat volgt.

2.6.1. Verzoeker blijft bij zijn eerdere verklaring dat zijn vader geen details heeft gegeven over de afpersing. Zijn vader wilde zo weinig mogelijk informatie geven om verzoeker enerzijds niet ongerust te maken en anderzijds om hem te behoeden voor eventuele problemen. Dat hij niet weet of er nog andere dierenartspraktijken werden afgeperst door de militie 'al Mehdi', acht verzoeker evident. Ten eerste had hij geen contact met deze mensen en ten tweede, als zijn vader tegen hem al over deze afpersing heeft gezweigd, waarom zouden wild vreemden tegen hem dan komen verklaren dat zij worden afgeperst, aldus verzoeker. Hij vervolgt dat hem niet kan worden verweten dat zijn vader hem geen 'details' heeft meegedeeld. Dit is volgens verzoeker een gemakkelijke beschuldiging die bovendien niets afdoet aan de gebeurde feiten. Waar hem wordt verweten niet te kunnen aangeven of zijn broer medicijnen zou hebben geleverd aan het Amerikaanse leger, voert verzoeker aan dat het mogelijk is dat deze feiten gebeurd zijn aangezien zijn broer in een opslagplaats werkte en de militanten dit bovendien tegen zijn vader hebben verteld en zij hen beschuldigden van collaboratie. Verzoeker wijst erop dat het niet ter zake doet of deze samenwerking tussen zijn broer en het Amerikaanse leger al dan niet gebeurde. De militanten beschuldigden zijn broer wel van deze feiten en het is een feit dat zijn broer niet meer in leven is omwille van deze beschuldigingen. Dat zijn broer eerst werd ontvoerd en daarna werd vermoord is toch een redelijke grond om aan te nemen dat deze – al dan niet gebeurde – beschuldigingen als waar werden ervaren door de militanten, aldus nog verzoeker. Hij vervolgt dat het feit dat zijn vader niks meer vertelde over zijn belagers en hijzelf er niet naar vroeg, misschien wel mag verwonderen maar dat het anderzijds ook aannemelijk is dat de dood van een dicht familielid voorrang krijgt en een verwerkingsproces vergt. Verzoeker acht het tevens mogelijk dat zijn vader gedurende het rouwproces een vorm van 'closure' kende en deze dramatische gebeurtenis wilde vergeten en hij daarom niets vertelde over de afpersingen. Verzoeker besluit dat dit door de verwerende partij misschien wel onaannemelijk kan gevonden worden, wat echter niets afdoet aan het feit dat dit wel zo kan zijn.

2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoeker met een dergelijk verweer geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde onwetendheden omtrent elementen die raken aan de kern van zijn relaas en die dus geen 'details' betreffen zoals verzoeker suggereert – met name de financiële afpersing van verzoekers vader door de militie 'al Mehdi' en de bedreigingen en beschuldigingen van collaboratie met het Amerikaanse leger aan het adres van zijn broer door diezelfde militie – te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen of argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij blijft immers in wezen steken in het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, vermoedens en speculaties van zijnerwege en het tegenspreken van de bevindingen van

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor zijn vlucht op een geloofwaardige manier zou kunnen weergeven om het gevaar voor vervolging in zijn land van herkomst te verantwoorden. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is overigens dermate fundamenteel en ingrijpend dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker Irak is ontvlucht zonder zich te hebben geïnformeerd over de problemen waarop hij zijn asielaanvraag baseert. Dat verzoekers vader en zijn broer hem aanvankelijk niet zouden hebben ingelicht over hun problemen met 'al Mehdi' kan derhalve nog worden aangenomen. Dat verzoeker zich na de vermeende ontvoering van en de moord op zijn broer door 'al Mehdi' echter niet gedetailleerd zou hebben geïnformeerd over de feiten die aan deze gebeurtenissen voorafgingen (administratief dossier, stuk 6, p. 6), is volstrekt ongeloofwaardig en haalt de geloofwaardigheid van zijn relaas volledig onderuit.

2.7. Ook de door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Aan de dreigbrief kan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde worden toegekend daar een dergelijk document zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing door eender wie kan zijn opgesteld.

Wat betreft de klacht ingediend bij de politie, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht als volgt: "(...) Immers, logischerwijs dient aangenomen dat bij ontvoering en moord van een verwant door een groepering die eerder de familie heeft bedreigd alle informatie en details over de daders wordt verzameld teneinde de kans op opsporing te verhogen door de ordediensten. Tegen dit licht is het zeer opmerkelijk dat uw vader in de klacht die hij indiende bij de politie in verband met de vermeende brandstichting op zijn wagen met geen woord heeft gerept over eerdere financiële afpersingen door 'al Mehdi', de dreigbrief en de kogel ontvangen van deze militie (zie gehoorverslag CGVS, p. 7, p. 8)." Verzoeker herhaalt zijn verklaring dat er eerst bewijzen moeten zijn vooraleer aangifte bij de politie kan worden gedaan, waarmee hij echter voorbijgaat aan de pertinente opmerking in de bestreden beslissing dat een eventueel gebrek aan bewijs geenszins een hindernis is om spontaan de ondergane vervolgingsfeiten in de klacht te vermelden. Overigens beschikte verzoekers vader wél over 'bewijzen', namelijk de dreigbrief ondertekend door 'al Mehdi' welke door verzoeker wordt voorgelegd alsook de kogel die deze brief vergezelde. Ook de stelling als zou zijn vader misschien bang zijn geweest voor de militanten van 'al Mehdi' kan te dezen niet overtuigen temeer deze angst verzoekers vader er niet van heeft weerhouden om wél klacht neer te leggen in verband met de vermeende brandstichting op zijn wagen.

Waar door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen twijfels worden geuit met betrekking tot de authenticiteit van de klacht bij de politie en het rapport van de onderzoeksrechter omtrent de moord op verzoekers broer omdat deze documenten handgeschreven zijn en vol met onduidelijke stempels zouden zitten, verwijst verzoeker naar de uitleg die hij hiervoor gaf tijdens het gehoor, namelijk dat bij de politie en de onderzoeksrechter gebruik wordt gemaakt van carbonpapier, dat het originele document wordt bijgehouden door de politie en de onderzoeksrechter en dat enkel de doordruk aan de burger wordt overhandigd. Dergelijke uitleg kan niet overtuigen en biedt overigens geen verklaring voor de pertinente vaststellingen dat op de documenten in kwestie – al dan niet een doordruk – een hoofding of logo van een politiedienst of rechtbank ontbreekt, dat het pagina's betreft die met de hand zijn volgeschreven, pagina's welke in het geval van de klacht bij de politie bovendien voorzien zijn van onduidelijke en moeilijk leesbare stempels zonder zegels. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit dan ook op goede gronden om aan de documenten in kwestie bewijswaarde te ontfagen. De Raad benadrukt te dezen nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Met betrekking tot de overige door verzoeker in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte documenten oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt: "(...) Uw voorgelegde overlijdensakte van uw broer vermeldt het overlijden van uw broer door vuurkogels (zie

gehoorverslag CGVS, p. 9). Echter, uit deze akte kan niet worden afgeleid dat uw broer in de door u opgegeven omstandigheden zou zijn gedood.

Tot slot legde u ook een onderzoeksrapport neer afgeleverd door de opslagplaats waar uw broer werkzaam zou zijn geweest. Het document zou melding maken van de ontvoering en moord op uw broer (zie gehoorverslag CGVS, p. 10, p. 11). Opmerkelijk is dat u niet met zekerheid wist aan te geven of het een kopie dan wel een origineel betreft. Ook op dit document blijken stempels op amateuristische wijze te zijn aangebracht. Zo zijn ze zeer onduidelijk en onleesbaar. Overigens betreft het geen gerechtelijk document waardoor de bewijswaarde gering is. (...)

Uw voorgelegde identiteitsdocumenten en deze van uw gezin, huwelijksakte, woonattest, rantsoenkaart, universiteitsdiploma, lerarenkaart van uw echtgenote en haar aanstellingsdocumenten als leerkracht bewijzen weliswaar wel uw identiteit en afkomst uit 'al Suwaira', uw studie, huwelijk en beroep van uw echtgenote als leerkracht welke hier niet ter discussie staan, maar vermogen bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin om te buigen. Uw voorgelegde perskaart van 'al Rasad' voegt geen extra elementen toe aan uw vluchtrelaas. Immers, uzelf verklaarde louter voor de formaliteit bij uw aanstelling bij deze krant de perskaart te hebben ontvangen. U zou nooit voor deze krant hebben gewerkt (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Tenslotte legde u een werkbadge neer van uw vader als veearts. Ook dit document kan geen ander licht opwerpen op uw asielaanvraag. Immers, het beroep van uw vader als veearts volstaat niet om te besluiten tot een gegronde vervolgingsvrees zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag van Genève." Deze motieven worden in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de stukken in kwestie niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

Tot slot biedt ook het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde document dd. 15 juli 2012, afkomstig van het Al-Rafidain politiekantoor en waarin wordt bevestigd dat verzoekers broer werd gemarteld en vermoord, naar het oordeel van de Raad onvoldoende waarborgen inzake authenticiteit. Zo vertoont het stuk een duidelijk gedongen karakter, waarbij bovendien ernstige vragen rijzen bij het gegeven dat een Iraakse politiedienst op eenvoudige vraag een schrijven zou richten aan 'de Belgische autoriteiten' waarin het gewelddadige overlijden van verzoekers broer wordt bevestigd. Gelet op deze overwegingen en mede in acht genomen de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, het feit dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben, de vaststelling dat tevens ernstige en persistente twijfels rijzen omtrent de authenticiteit van een aantal eerder door verzoeker voorgelegde documenten en het feit dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn zoals blijkt uit de informatie gevoegd aan de verweernota van 16 augustus 2012 (Cedoca-antwoorddocument IRQ2012-010w van 3 februari 2012), vermag het thans nieuw bijgebrachte stuk niet de appreciatie van verzoekers vluchtrelaas in positieve zin om te buigen.

2.8. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoeker zich nog zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, herhaalt de Raad dat naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak", laatst bijgewerkt op 30 november 2011), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit Wassit in Zuid-Irak actueel

geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Wassit in Zuid-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit 'al Suweira', gelegen in de provincie Wassit in Zuid-Irak, is de verwijzing naar de Subject Related Briefing "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD" van 5 januari 2012, waaruit verzoeker verschillende passages citeert, niet dienstig. Ook de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikels, welke handelen over een golf van aanslagen doorheen heel Irak en meer in het bijzonder in de provincies Salahaddin en Babil en in de hoofdstad Bagdad alsook over de veiligheidssituatie in Mosul, kunnen de meer specifieke informatie in hoger genoemde SRB, die betrekking heeft op de provincie Wassit, niet ontkrachten. Verzoeker brengt derhalve geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Voorts blijkt uit de als bijlage bij de verweernota van 21 maart 2012 gevoegde updates aangaande de meest recente stand van zaken inzake de veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak (Cedoca-antwoorddocumenten Chronologie Irak 2012/1 van 26 januari 2012, Chronologie Irak 2012/2 van 9 februari 2012, Chronologie Irak 2012/3 van 19 maart 2012, Chronologie Irak 2012/4 van 19 april 2012 en Chronologie Irak 2012/5 van 21 juni 2012) – chronologische lijsten van de voornaamste recente incidenten in Centraal- en Zuid-Irak – dat de vaststellingen en conclusies van hoger aangehaalde SRB van 30 november 2011 nog steeds gehandhaafd blijven. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.11. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.12. Waar verzoeker in fine vraagt om, uiterst subsidiair, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS